

Věc T-236/07

Spolková republika Německo

v.

Evropská komise

„EZOZF – Záruční sekce – Schválení účetních závěrek – Rozpočtový rok 2006 – Datum použití čl. 32 odst. 5 prvního pododstavce nařízení (ES) č. 1290/2005 – Závaznost jednostranného prohlášení Komise přiloženého k protokolu ze zasedání Výboru stálých zástupců“

Rozsudek Tribunálu (druhého senátu) ze dne 26. října 2010 II - 5256

Shrnutí rozsudku

1. *Řízení – Návrh na zahájení řízení – Návrhová žádání – Změna v průběhu řízení – Podmínka [Jednací řád Tribunálu, čl. 44 odst. 1 písm. d) a čl. 48 odst. 2]*
2. *Zemědělství – EZOZF – Schválení účetních závěrek – Nařízení č. 1290/2005 – Časová působnost – Případy sdělené v rámci článku 3 nařízení č. 595/91 – Dosah (Nařízení Rady č. 595/91, článek 3 a čl. 5 odst. 2 a nařízení Rady č. 1290/2005, článek 32 a čl. 49 třetí pododstavec druhá odrážka)*
3. *Právo Společenství – Výklad – Akty orgánů – Prohlášení zanesené do protokolu – Zohlednění – Nepřípustnost v případě neexistence podkladu v samotném aktu*

1. Podle čl. 44 odst. 1 písm. d) jednacího řádu Tribunálu musí žalobce ve své žalobě uvést návrhové žádání. Zohledněno tak může být pouze návrhové žádání uvedené v návrhu na zahájení řízení a opodstatněnost žaloby musí být přezkoumána pouze s ohledem na návrhové žádání obsažené v návrhu na zahájení řízení.

Článek 48 odst. 2 jednacího řádu umožňuje předkládání nových důvodů za podmínky, že se tyto nové důvody zakládají na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Touto podmínkou se řídí *a fortiori* jakákoli změna návrhového žádání a v případě, že neexistují právní a skutkové okolnosti, které vyšly najevo v průběhu písemné části řízení, může být zohledněno pouze návrhové žádání uvedené v žalobě.

(viz body 27–28)

2. Výraz „na případy sdělené v rámci článku 3 nařízení č. 595/91“, který je uveden v čl. 49 třetím pododstavci druhé odrážce nařízení č. 1290/2005 o financování společné zemědělské politiky, má široký dosah, jelikož může zahrnout všechny případy, které byly předmětem sdělení na

základě článku 3 nařízení č. 595/91 o nesrovnalostech a zpětném získávání částek neoprávněně vyplacených v rámci financování společné zemědělské politiky. Mezi tyto případy přitom nezbytně patří případy, které byly předmětem prvního sdělení na základě článku 3 a následně zvláštního sdělení na základě čl. 5 odst. 2.

Před vstupem nařízení č. 1290/2005 v platnost byl totiž postup týkající se nesrovnalostí definován zejména články 3 a 5 nařízení č. 595/91. V souladu s uvedeným článkem 3 tak členské státy byly povinny každé čtvrtletí sdělovat Komisi seznam nesrovnalostí, které byly předmětem prvotního zjištění správním nebo soudním orgánem. Článek 5 odst. 1 jim následně ukládal povinnost, aby Komisi každé čtvrtletí zasílaly informaci o řízeních zahájených v důsledku nesrovnalostí oznámených podle článku 3 a odstavec 2 tohoto článku stanovil zaslání zvláštního sdělení týkajícího se částek, ohledně nichž mají členské státy za to, že je nemohou získat zpět. Článek 3 a čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91 tak neodpovídají rozdílným případům, ale rozdílným etapám, jelikož se čl. 5 odst. 2 týká nesrovnalostí, na které bylo upozorněno dříve v rámci článku 3 a ohledně nichž se

mělo za to, že v rámci nich členský stát příslušné částky nemůže získat zpět.

ustanovení týkající se schválení účetních závěrek a nesrovnalostí použijí již od 16. října 2006.

(viz body 46–47, 50)

Kromě toho podle uvedeného článku 49 nařízení č. 1290/2005 se jeho články týkající se schválení účetních závěrek (články 30 a 31) a nesrovnalostí (článek 32) použijí od 16. října 2006. S ohledem na cíl ochrany finančních zájmů rozpočtu Společenství sledovaný zákonodárcem by tedy bylo nelogické mít za to, že zákonodárce zamýšlel vyhradit implicitně zvláštní zacházení pro nesrovnalosti, které byly předmětem zvláštního sdělení na základě ustanovení čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91, i když stanovil, že se všechna

3. Prohlášení zanesené do protokolu Rady při přijímání předpisu nemůže být použito pro výklad ustanovení sekundárního práva, jestliže se obsah prohlášení nijak neodráží ve znění dotčeného ustanovení, a nemá tedy právní význam. Stejně tak je tomu v případě jednostranných prohlášení členského státu.

(viz bod 65)